

[Henning Jensen.]

civilforsvaret, inden for kommunale brandvæsen og inden for Falck-Zonen, som er af den opfattelse, at det system, vi arbejder under i dag, er et tilfredsstillende system. Bevares, der kan være enkelte frynser, der skal fjernes, men alt i alt er man særdeles tilfreds med de foranstaltninger, man arbejder under i dag.

Jeg skal heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at hvis hr. Voigts forslag vinder genklang her i tinget, vil det betyde ganske væsentlige udgiftsforøgelser, idet personalet på de forskellige stationer, som hele tiden skal være i højeste beredskab, skal udbygges, og det koster naturligvis mange penge, og det er jo ikke ligefrem det, fremskridtspartiet har prioriteret allerhøjest i deres mange og mangeartede forslag her i tinget.

Dertil kommer — at hvis vi gennemfører en bestemmelse som foreslået af hr. Voigt, er det efter min opfattelse et væsentligt indgreb i det kommunale selvstyre. Det er min opfattelse, at det problem, som bliver anført i forslaget til folketingsbeslutning, i virkeligheden er løst i en række kommuner. Jeg skal henvise til min egen kommune, Horsens kommune, hvor vi i en årrække har haft et meget, meget solidt samarbejde imellem civilforsvaret og det kommunale brandvæsen, men også sammen med Falck-Zonen. Det er endda udbygget sådan, at man har en slukningsoverenkomst mellem en række nabokommuner, og det er et system, som andre kommuner har fulgt med meget, meget stor interesse, og som jeg regner med bliver udbygget i en række andre kommuner.

På den baggrund må jeg endnu en gang understrege, at der ikke er baggrund for de ændringer, som hr. Voigt ønsker, og jeg skal på mit partis vegne afvise forslaget til folketingsbeslutning.

Lennart Larson (V):

Det havde været fristende for mig at starte med slutningen på min ordførertale. Fremskridtspartiets fremsættelse af dette forslag gør, at venstre ikke kan medvirke. Alligevel har jeg følt det rigtigt at prøve på at gå lidt i dybden af dette forslag.

Når et parti fremsætter et forslag til folketingsbeslutning og oven i købet gør det to gange, må der være tre væsentlige forhold,

som de øvrige partier må overveje. Det ene er den rent lovmæssige værdi, det andet er, hvem i partiet der har lagt navn til, fremsat det, og så den ånd, forslaget er fremsat i. Jeg skal lige kort omtale den lovmæssige værdi, som falder meget i tråd med det, som både ministeren og den socialdemokratiske ordfører sagde. Men i øvrigt er det også sådan, at vi i Danmark jo har en tradition for at løse vores samfundsmæssige opgaver solidarisk, f. eks. når svagere stillede bliver ramt, og når børn og unge skal have uddannelse. Det er en holdning uanset partifarve, der har præget folketingets partier med undtagelse måske af fremskridtspartiet — jeg vil tillade mig at citere hr. Glistrup, der bl. a. har sagt, at pædagoger er noget, man kan købe hos købmanden. Min opfattelse af denne politik er, at fremskridtspartiet med dette mener, at enhver selv må bestemme og tage ansvaret for sine handlinger uden bekymring for sin næste.

I Danmark har vi et udbredt sikkerhedssystem bygget på princippet om, at det offentlige påtager sig et ansvar på en acceptabel måde. Der vil jeg gerne henvise til hr. Voigt, som jo selv siger det med ordene om, at brandkorps, kommunale, private samt civilforsvaret, blev spændt for opgaver så store, at de næppe har prøvet noget lignende før, og at de klarede opgaverne fortræffeligt. Der siges også, at nu har de været i aktion alle side om side sammen med frivillige folk fra militær og hjemmevern, sådan som det skal være, når situationen kræver det. Alt dette er sket inden for den nuværende lovgivning, hvorfor den også må være tilstrækkelig. Det lykkedes da heller ikke kommunaludvalget i sidste samling, efter at samme forslag var fremsat, at finde en anden løsning, og vi har også hørt ministerens begrundelse hvorfor.

Ved siden af det offentlige er der i Danmark en udbredt tilslutning til private redningskorps, vel det mest udbyggede i hele verden, der giver sikkerhed for og et ansvar for, at den enkelte ramte ved medlemskab får hurtig hjælp under og efter en ulykke. Det gør den enkelte aktiv og sikker, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp, og det er vel også et ideelt belastningsforhold økonomisk og ansvarligt mellem det offentlige og det private.

Når man skal vurdere forslaget ud fra,